

Aangenaam winters rondje Groot Wilnis Door 'behangplaksel' naar Toren de Grote Sniep

Tekst: Jacob van der Wal
Foto's: diverse deelnemers

Een baggersloot, dat was het. Het laatste stukje van de Veldwetering naar paviljoen Toren de Grote Sniep bij Groot Wilnis. Het is alsof je door een emmer behangplaksel vaart. Maar het was de moeite waard, zeker als dit beloond wordt met chocomelk met slagroom dan wel huisgemaakte tomatensoep.

Paviljoentoren
de Grote Sniep

Sniep is oorspronkelijk de naam van een driehoekig stukje grond dat overblijft na (her)inrichting van een gebied met verder kaarsrechte sloten en percelen. Dat leerde ik op kanokaartutrecht.nl, de site van Peter Kuiper, waarop onder meer deze Wilnistocht wordt beschreven. En het mooie is dat Peter vandaag deze tocht zelf meevaart.

Paviljoen de Grote Sniep biedt vanaf de ruim veertig treden hoge toren een panoramisch uit-

zicht over de wijde omgeving. Je kunt wensen dat dit je huiskamer is, want waar vind je nog een plek waar je rondom kunt kijken zonder verstorende elementen als flats of industrie. Vanaf de toren krijg je je gevoel voor de richting van de tocht terug. Daar ligt Wilnis, en daar Mijdrecht. En die grote toren, dat moet toch Vinkeveen zijn? Voor wie niet uitstapte was het keren in de smalle sloot een uitdaging. Maar zoals altijd was daar de helpende hand van Jaap Ruiter.

Een prachtige plek is ook het vertrekpunt. Het Toeristisch Overstap Punt Eiland van Hein. Een oase voor kinderen temidden van vooral weilanden. Met activiteiten als ravotten met Hein en een speeltuin, maar ook een terras voor de ouders. Je kunt er sup's en kajaks huren, en zelfs een sloep. En het is prima startpunt voor deze Groot Wilnis/Vinkeveen-route, onder leiding van Peter en Jaap.

Onderweg naar dit startpunt beschonen lage zonnestralen wuivend riet, omzoomd door een zee van weilanden. Een prachtig spel van gouden kleuren. Met tien deelnemers lagen de kajaks snel in het water. Verrassend is dat je nog steeds nieuwe gezichten leert kennen, ook al vaar je al vele jaren mee.

Zoals zo vaak winnen Harrie en Ciska ook deze keer de prijs voor de deelnemers die van ver komen. Zo'n twee uur rijden hebben zij al achter de kiezen, en je mag raden wie er het eerst

Toeristisch overstappunt
Eiland van Hein

Kruip door sluip door

aanwezig waren... Dat doet me beseffen wat een voorrecht het is om – vanaf Utrecht – dit bijna als je achtertuin te hebben.

Vanaf de start varen we via de Heinomsvaart en Geer richting het paviljoen. Na de pauze daar worden we gadegeslagen door een paar schapen. Hazen schieten alle kanten op. Op het water wordt het een spel zoveel mogelijk spreekwoorden te vinden met 'haas' erin.

In deze route zit een aantal overdraagpunten. Dat lijken er meer dan in werkelijkheid, want het uit- en instappen bij elke overdraging voelt als twee. Elke overdraging omvat een kano-steiger of vlonder. Waar de eerste 'kluners' zich op het talud redelijk staande kunnen houden, wordt dit voor de laatsten een slipperig gebeuren.

Met een slalom tussen balken door komen we vanaf de Bijleveld in het wijdere water van natuurgebied De Gagel. We worden ontvangen

door honderden smienten (fluitende eenden uit het verre noorden) en ganzen.

Vroeger werd in dit gebied onder water veen afgegraven, dat op eilandjes (de legakkers) te drogen werd gelegd. Hiervan werd dan later weer turf gestoken. We passeren enkele recent aangelegde eilandjes, met een beschoeiing van takken. En hier en daar zie ik een drijfvlotje voor de zwarte sterns, die hierop in mei-juni broeden.

We varen een stukje door Wilnis, een gekke ervaring met een autoweg pal naast je. Via de Bijleveld varen we terug. Aan het eind van de tocht laat de zon zich nogmaals goed zien. Wat verleidt tot het maken van mooie tegenlichtplaatjes.

Een meer dan geweldige tocht, in dit vroege voorjaar. We hebben zo'n achttien kilometer gevaren. Twee weken terug lag er nog ijs in de sloten, nu voel je de ingetogenheid van de winter. Maar met een graad of tien is het heerlijk toeven op het water.

Door Wilnis

